

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/357/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716206702
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6716206702.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu T.. M. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXX/XX, XXX XX C., právne zastúpeného JUDr. Martinou Mészáros Bariakovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Bystrický rad 453/77, Zvolen, proti žalovanému Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, v konaní o zaplatenie 1.970,45 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 9C/132/2016-86 zo dňa 15. 06. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.970,45 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 24. 05. 2016 až do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku titulom náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci aplikujúc ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej v texte „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

2. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal uhradenia škody, ktorá mu vznikla z dôvodu nezákonného rozhodnutia uznesenia vyšetrovateľa OZ PZ Zvolen o vznesení obvinenia, sťažnosť voči ktorému bola okresným prokurátorom zamietnutá. Výška škody mala pozostávať z vynaložených nákladov na obhajobu v trestnom konaní prostredníctvom zvoleného obhajcu, keďže žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Zvolen, aj rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici oslobodený spod obžaloby.

3. Okresný súd zdôraznil, že v konaní je v mene štátu oprávnená a povinná konať Generálna prokuratúra SR, ktorej toto oprávnenie a povinnosť vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. a v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 zo dňa 18. 08. 2010, podľa ktorého za nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu treba posudzovať prípady, kedy je trestné stíhanie vedené voči jednotlivcovi na základe uznesenia o vznesení obvinenia neskôr zastavené, alebo je obvinený spod obžaloby oslobodený. V takomto prípade nezákonné uznesenie predstavuje uznesenie o vznesení obvinenia (v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia) a rozhodnutie, ktorým bolo toto zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, je rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie proti obvinenému zastavené, alebo ktorým bol obvinený spod obžaloby oslobodený. Zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú teda bez ohľadu na dôvody, ktoré k nim viedli z hľadiska zákona č. 514/2003 Z. z. rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia. Obdobne judikoval uvedený právny

záver aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Cdo 53/1993 a nasl., judikatúrou bol tento právny názor opakovane potvrdený, preto ho okresný súd považoval za právne ustálený (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 11. 2009 sp. zn. 4Cdo 183/2009, nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky II ÚS 590/08 zo dňa 17. 06. 2008, sp. zn. III ÚS 1976/09 zo dňa 13. 12. 2001 ako aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24. 03. 2011 sp. zn. II ÚS 25/2011).

4. Okresný súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že v prejednávanej veci uznesením vyšetrovateľa OR PZ Zvolen zo dňa 29. 05. 2014 ČVS: ORP-177/ZV-ZV-2014 bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Na základe uznesenia o vznesení obvinenia sa voči žalobcovi viedlo trestné stíhanie, a to aj z dôvodu, že prokurátorka Okresnej prokuratúry vo Zvolene toto uznesenie potvrdila a ponechala v platnosti, keď zamietla sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Následne okresná prokuratúra podala obžalobu a v konaní pred súdom bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T /54/2014-391 zo dňa 07. 05. 2015 spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2To/82/2015 zo dňa 10. 11. 2015 bol taktiež žalobca spod obžaloby oslobodený s tým, že krajský súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku žalobcu oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku.

5. K námietke žalovaného, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo nezákonne vydané, lebo bolo vydané na základe dôkazov vykonaných v trestnom konaní do vznesenia obvinenia odôvodňujúcich záver, že trestný čin spáchal žalobca, okresný súd s poukazom na ustálenú judikatúru uviedol, že súd rozhodujúci o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nie je oprávnený sám posudzovať zákonnosť tohto rozhodnutia ako rozhodnutia vydaného v inom konaní, ale aj s poukazom na ustanovenie § 193 CSP je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin. Zdôraznil, že prieskum zákonnosti je možný len v rámci inštančného prieskumu odvolacím či dovolacím súdom a za podmienok stanovených zákonom o Ústavnom súde SR, preto majú za to, že oslobodenie žalobcu spod obžaloby rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10. 11. 2015 má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ktorým je súd viazaný, nemohol súd sám v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím opätovne posudzovať zákonnosť resp. nezákonnosť uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia, a to ani ako prejudiciálnu otázku tak, ako svojou argumentáciou naznačoval žalovaný. Ak sa aj žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení odvolával na právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 13. 11. 2013 sp. zn. II ÚS 163/2013, uvedený právny názor je, podľa okresného súdu, v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych inštancií Slovenskej republiky ako aj Českej republiky vrátane judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Českej republiky, ktorá vyvodila nárok na náhradu škody v takýchto prípadoch práve z ochrany práv jednotlivca na súdnu ochranu v zakotvenom článku 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ktorá bola prijatá ako Ústavný zákon č. 23/1991 Zb. a článok 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Výslovne súd zdôraznil, že ak má štát byť skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, či za konanie, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je určite povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže ako postup mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Inak povedané, ak má byť jednotlivec povinný sa obmedzujúcim úkonom trestného stíhania či úkonom s ním vecne spojeným podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať záruka, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol podrobený.

6. Okresný súd sa zároveň vysporiadal i s námietkou žalovaného, ktorý poukázal v konaní na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike, keď výslovne konštatoval, že uvedené rozhodnutie sa týka úplne inej problematiky súvisiacej s prepadnutím majetku ako peňažnej záruky za väzbu a z tohto rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ svojím konaním trestné konanie skutočne skomplikoval a prepadnutie záruky si zavinil sám, čo nie je predmetom resp. nebolo predmetom trestného konania v prejednávanom prípade, a preto okresný súd na toto rozhodnutie nemohol prihliadať.

7. Okresný súd tak na základe vykonaného dokazovania a následného právneho posúdenia mal za to, že uznesenie o vznesení obvinenia, na podklade ktorého sa začalo viesť a pokračovalo trestné konanie konkrétne voči žalobcovi v spojení s uznesením okresného prokurátora o zamietnutí sťažnosti žalobcu ako obvineného proti tomuto uzneseniu, je rozhodnutím nezákonným, ak bol žalobca rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2To/82/2015 zo dňa 10. 11. 2015 spod obžaloby oslobodený. Štátu preto vznikla povinnosť nahradiť žalobcovi škodu, ktorá mu preukázateľne vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Za škodu je potrebné považovať majetkovú ujmu, ktorá žalobcovi vznikla v trestnom konaní proti nemu vedenom alebo v súvislosti s ním, a to už od vykonateľnosti uznesenia o vznesení obvinenia s poukazom na § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. až do právoplatného rozsudku o oslobodení spod obžaloby. Za takúto škodu je podľa okresného súdu v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. potrebné považovať účelne vynaložené trovy konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané. Žalobca preukázal, že mu, v trestnom konaní proti nemu vedenom, vznikli trovy na jeho obhajobu zvolením si obhajcov v ním uvádzanej výške 1.970,45 EUR, pričom tieto trovy pozostávajú z trov obhajoby u právneho zástupcu JUDr. Jozefu Bónu vo výške 591,46 EUR, a z trov obhajoby u zvolenej zástupkyne JUDr. Martiny Mészáros Bariakovej vo výške 1.090,99 EUR, ako aj nákladov na vyhotovenie znaleckého posudku vo výške 288,- EUR, keďže tento znalecký posudok bol použitý v predmetnom trestnom konaní na obranu žalobcu. Okresný súd konštatoval, že výška týchto trov bola právnyimi zástupcami žalobcu správne uplatnená a tieto trovy boli účelne vynaložené. Keďže v konaní mal okresný súd za splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie náhrady škody žalobcovi v ním uplatnenej výške, a to existenciu nezákonného rozhodnutia, vznik škody ako aj príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody a žalobca preukázal, že mu škoda takto vznikla vo výške, v ktorej si ju uplatnil, súd žalobe vyhovel v celom rozsahu.

8. V zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 zároveň priznal žalobcovi i príslušný úrok z omeškania.

9. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f), písm. h) CSP. Konkrétne namietal, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo nezákonne vydané, lebo bolo vydané na základe dôkazov vykonaných v trestnom konaní do vznesenia obvinenia odôvodňujúcich záver, že trestný čin spáchal žalobca. K vzneseniu obvinenia došlo až v čase, keď bolo zrejmé, že poškodený v trestnom konaní mal po útoku na jeho osobu zo strany T. Y. zranenia, ktoré si podľa znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia vyžiadali práceneschopnosť a dobu liečenia v trvaní 3 až 4 týždňov. Navyše žalobca v trestnom konaní od počiatku tvrdil, že predmetný skutok nespáchal, priznal sa však, že ku konfliktu s poškodeným došlo, avšak ako útočníka označil poškodeného. Postup orgánov činných v trestnom konaní bol v súlade so zákonom a aj zaistené dôkazy dostatočne odôvodnili záver, že žalobca svojím konaním sa dopustil prečinu, a preto bolo vznesené obvinenie. Konštrukcia, ktorú uvádza žalobca, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné, preto nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z.. Zákonosť trestného stíhania nie je možné posudzovať len podľa konečného výsledku trestného konania. Mal za to, že základným predpokladom pre úspešné uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je preukázanie toho, že škoda bola spôsobená v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia. V tejto súvislosti zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10. 11. 2015, ktorý rozhodol, že obžalovaného oslobodzuje spod obžaloby za skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví, lebo skutok nie je trestným činom. Je teda zrejmé, že skutok sa stal, avšak konanie žalobcu bolo v trestnom konaní vyhodnotené ako nutná obrana. Touto okolnosťou sa však žalobca v prípravnom konaní nebránil, len tvrdil, že sa skutku nedopustil. Z toho vyplýva, že žalobca spáchal trestný čin a v rámci prípravného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňovali záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou. Z uvedeného podľa neho vyplýva, že popiera primárnu existenciu nezákonného rozhodnutia, ktorým má byť v dôsledku oslobodenia spod obžaloby uznesenie o vznesení obvinenia. Keďže v tejto veci neexistuje právny základ pre uplatnený nárok, nebolo preukázané nezákonné rozhodnutie, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

11. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za zákonné, spravodlivé a vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu. Žalovaný vo svojom odvolaní popiera existenciu nezákonného rozhodnutia, a to nezákonného

rozhodnutia o vznesení obvinenia, ktoré je základným predpokladom vzniku jeho nároku na náhradu škody spôsobenej mu trestným stíhaním. S uvedenými tvrdeniami žalovaného nesúhlasí, avšak to, že išlo o nezákonné konanie, resp. nezákonné trestné stíhanie z dôvodu, že bol spod obžaloby oslobodený, vyplýva z dlhoročnej stabilnej rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky ako aj Českej republiky, a to vrátane najvyšších súdnych autorít napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 250/2010, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 35/1991, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 15/2009 a pod. Z uvedenej dlhoročnej ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia za situácie, že trestné stíhanie bolo právoplatne skončené či už zastavením trestného stíhania alebo oslobodením spod obžaloby (s výnimkou situácie podľa § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z. z.) je nezákonným rozhodnutím, ktoré zakladá nárok na náhradu škody voči štátu.

12. Žalobca zároveň poprel tvrdenia žalovaného vo vzťahu k tomu, že sa nikdy v trestnom konaní nebránil tým, že konal v nutnej obrane proti útoku poškodeného, pretože počas celého trestného konania tvrdil, že sa útoku poškodeného len bránil. Na týchto tvrdeniach zotrval počas celej doby jeho trestného stíhania, čo napokon potvrdil aj Krajský súd v Banskej Bystrici svojím rozhodnutím zo dňa 10. 11. 2015. Z rozhodnutia tohto krajského súdu jednoznačne vyplýva, že skutok, ktorý sa stal, nie je trestným činom, teda trestný čin nespáchal, v dôsledku čoho celé jeho trestné stíhanie považuje za nezákonne vedené. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

13. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že s extenzívnym výkladom zákona č. 514/2003 Z. z. uvádzaným žalobcom sa nestotožňuje. Opätovne zdôraznil, že zákon č. 514/2003 Z. z. zodpovednosť štátu za výsledok trestného konania vôbec neupravuje. V prejednávanom prípade sa však skutok, ktorého sa žalobca dopustil, stal, avšak konanie žalobcu bolo vyhodnotené zo strany Krajského súdu v Banskej Bystrici ako nutná obrana. Z tohto dôvodu podľa neho nie je možné vyvodit' všeobecný záver, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonné. Trestné stíhanie proti žalobcovi bolo vedené legitímne a v mene štátu. V priebehu prípravného konania nedošlo k vydaniu takého rozhodnutia, ktoré by malo za následok zmenu alebo zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Zotrval na tom, že neexistuje právny titul pre uplatnený nárok a v závere pre prípad čo len i čiastočného nevyhovenia odvolaniu navrhol, aby odvolací súd určil dlhšiu lehotu na plnenie.

14. Dňom 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte aj „CSP“), ktorý v zmysle § 470 ods. 1 stanovuje, že ak nie je ustanovené inak platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa prvej vety odseku 2 §-u 470 CSP však platí, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

15. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 CSP a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP (a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, dostatočné, preto odvolací súd na dôvody v ňom uvedené odkazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia vzhľadom na odvolacie námietky žalovaného uvádza nasledovné:

19. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnou argumentáciou žalovaného o tom, že neexistuje nezákonné rozhodnutie, na základe ktorého by žalovaný zodpovedal za škodu vzniknutú žalobcovi resp. neexistuje právny titul, právny základ pre ním uplatňovaný nárok. Žalovaný totiž mylne poukazuje na tú skutočnosť, že zákon č. 514/2003 neupravuje zodpovednosť štátu za výsledok trestného konania, ktorý nárok však vyplýva z dlhoročnej konštantnej judikatúry súdov Slovenskej republiky. Opätovne je preto nevyhnuté poukázať na to, že zodpovednosť štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, teda bez ohľadu na akékoľvek zavinenie. V tejto súvislosti preto platí, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby, treba hľadať nielen v ustanovení § 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ale aj vo všeobecnej rovine, v princípoch materiálneho právneho štátu. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Súdna prax dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, ako je tomu aj v prejednávanom prípade, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je preto neskorší výsledok trestného konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 183/2009, sp. zn. 4MCdo 15/2009), preto akékoľvek polemizovanie zo strany žalovaného je irelevantné. K náprave počas trestného stíhania zo strany okresnej prokuratúry nedošlo, naopak voči žalobcovi bola podaná obžaloba, ktorým postupom bolo naďalej trestné stíhanie voči žalobcovi vedené. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť či nesprávnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska či pri rozhodovaní porušil či neporušil právnu povinnosť a či škodu zavinil alebo nie, rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 194/2010). Napriek tomu, že žalovaný tvrdí, že prípravné konanie prebiehalo zákonne, uvedená skutočnosť sama o sebe nevyklučuje objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody vzniknutej žalobcovi, ak z vykonaného dokazovania bezpochyby vyplynulo, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený právoplatným rozhodnutím súdu. Z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu má ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, takéto právo by nemal iba vtedy, ak by vznesenie obvinenia zavinil sám, bol oslobodený spod obžaloby len preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný resp. že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 64/2008). V prejednávanom prípade je teda zrejmé, že k oslobodeniu spod obžaloby nedošlo z vyššie uvedených dôvodov, keď nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, že by si žalobca zavinil vznesenie obvinenia sám, prípadne že by bol spod obžaloby oslobodený len preto, že za trestný čin nie je trestne zodpovedný, prípadne že by mu bola udelená milosť, či by bol trestný čin amnestovaný. Ak napriek vyššie uvedenej konštantnej judikatúre žalovaný namietal a poukazoval na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. 163/2013 je nutné prisvedčiť tvrdeniam žalobcu, že predmetný nález v žiadnom prípade vyššie uvedené právne závery okresného a odvolacieho súdu nespochybňuje. Samotné uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné v čase, kedy došlo k jeho vydaniu, avšak rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je nielen to, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila, ale rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok tohto trestného stíhania - oslobodenie spod obžaloby.

20. Treba dodať, že aj podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nepatrí do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, právo strany - žalovaného dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov ale ani toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá strana sporu - žalovaný (sp. zn. II ÚS 3/97, II ÚS 251/03).

21. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je v celom rozsahu vecne správne a odvolacie dôvody žalovaného jeho vecnú správnosť nespochybnili, v dôsledku čoho odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

22. Len pre úplnosť odvolací súd poukazuje na zodpovednosť žalovaného za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť

odvolacími dôvodmi. Žalovaný v odvolaní nenamietal vznik škody na strane žalobcu ani jej výšku, napriek tomu odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu aj v tomto rozsahu, priznania škody vo výške 1.970,45 EUR s prísl. (odôvodnenie okresného súdu v bodoch 40 až 42), je v celom rozsahu vecne správne. Uvedené sa vzťahuje i k výroku o náhrade trov konania, ktoré odvolaním konkrétnymi dôvodmi napadnuté nebolo, avšak ide o výrok závislý, v ktorom rozsahu taktiež okresný súd postupoval vecne správne, ak o tomto nároku rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

23. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému v celom rozsahu. Odvolací súd tak v zmysle § 262 ods. 1 CSP rozhodol o nároku žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania tak, že má nárok na náhradu trov odvolacieho konania a o výške týchto trov rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Na záver odvolací súd dopĺňa, že pokiaľ žalovaný navrhol, aby odvolací súd poskytol žalovanému dlhšiu lehotu na zaplatenie uloženej povinnosti, odvolací súd poznamenáva, že lehota, v ktorej má byť povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.970,45 EUR s príslušenstvom splnená, nebola konkrétnymi dôvodmi odvolaním napadnutá (tzv. paričná lehota), a k návrhu na jej zmenu došlo až v písomnom vyjadrení žalovaného k vyjadreniu žalobcu, v dôsledku čoho nebola prípustná jej zmena v odvolacom konaní. Navyiac, lehota uvedená žalovaným vo vyjadrení vzhľadom na odstup času, od kedy okresný súd rozhodol, uplynula.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).